
NOVÁ HROZBA
ANDREAS SUCHANEK
ŠEPTAJÍCÍ LES
KLÍČ KLÍČŮ

ŠEPTAJÍCÍ LES

Flüsterwald – Der verlorene Meisterschlüssel (Vol. 5)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2022
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Bartoš Tautrmanová, 2025
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5809-8 (pdf)

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

SVAZEK II

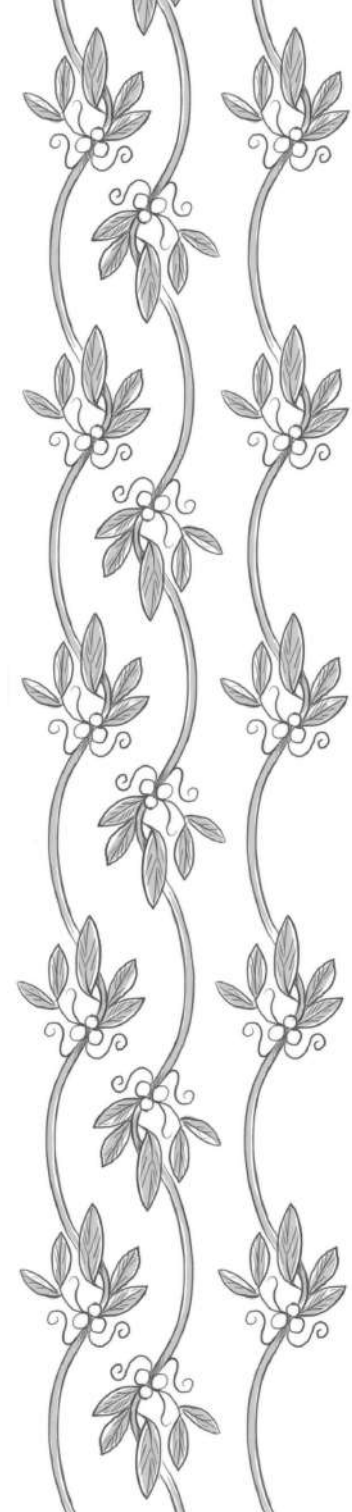
NOVÁ HROZBA

DÍL PRVNÍ

KLÍČ KLÍČŮ

přeložila Markéta Bartoš Tautrmanová

Lukáš (člověk)

* knihomol a dobrodruh
* musí si zvyknout v novém městě
* jeho rodina nemá o Šeptajícím lese nebo o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

* nic ji nezastaví
* nade vše miluje svého dědečka
* hodně se toho naučila v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

* *ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)*
* *cítí se v internátu opuštěná*
* *a proto často podniká (zakázané) výpravy*

Rani (Menok)

* *mladý autor, zkoumá lidi*
* *rád si zahrává se svým životem a je*
* *závislý na čokoládě*

Pančí (kočka)

* *jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky*
* *strážkyně Štěstěnky*
* *má nervy z oceli*

Obsah

8 Obsah
17 Předmluva
21 (Příliš) přátelský ředitel
29 Noční návštěva
37 Skrytá police plná magie
47 Shledání se srdcem lesa
55 V dílně
63 Schody do hlubin
71 V Říši inženýrů mrkací dráhy
79 Co se tady stalo?
87 První překážka
95 Kočičí překvapení
103 Hrazda a tyč
109 Past plná strachu
117 Klíč klíčů
123 Útoky zlých koček
131 Návštěva u kronikáře

139 Katapult
145 Nad oblaky
153 První perutě
161 Rituál splynutí
169 Poslední krok
177 Na cestě k uzlu mrkací dráhy
183 Temné kočky
189 Raniho hrdinská dobrodružství
195 Vítězství Temných koček?
201 Vnuknutí
207 Uzel dalekých krajin
215 Porada se srdcem lesa
223 Klábosení v domku na stromě
229 Oznámení
235 Doslov

Co se přihodilo v první řadě Šeptajícího lesa

Vítejte, dobrodruzi!
V Šeptajícím lese se toho už událo hodně. Na následujících stránkách se dozvíte, co se přihodilo v prvních čtyřech dílech této řady.

Lukáš Lamprecht se přestěhoval se svými rodiči a sestrou Lízou do malého městečka Zimoskalka. Jeho otec tam ve stejné škole, do které měl nastoupit i Lukáš, přijal místo učitele. V Zimoskalce je místo slibované vily čekal jen chátrající panský dům!

Lukáš náhodou ve svém pokoji objevil v regálu s knihami tajný mechanismus, který mu odkryl přístup ke schodišti do tajného podkroví. Tam našel velké množství flakónů a baněk, které byly naplněné

kouzelnými nápoji a prášky. Modře zbarvený prášek, jímž se Lukáš nedopatřením posypal, mu umožnil uvidět nedaleký les za domem takový, jaký ve skutečnosti je. Byl místem, které obývají kouzelné bytosti a v noci se probouzejí k životu. Od té chvíle měl Lukáš do kouzelného lesa přístup!

V Šeptajícím lese se Lukáš seznámil s vílou Štěstěnkou, malým Menokem Ranim a kočkou Panči, kteří se brzy stali jeho přáteli. Ve chvíli, kdy se Lukáš setkal s Warkem, musel uznat, že Šeptající les není tak úplně bezpečným místem. Tato stvoření podobná ještěrkám chrání Šeptající les před nepřáteli a mezi ně se počítají i lidé!

Krátce nato se Lukáš seznámil s novou kamarádkou ze školy – Ellou, která se mu tvrdošíjně přilepila na paty. Ukázalo se totiž, že je vnučkou profesora Archibalda von Thuna. Profesor obýval panský dům předtím, než se do něho nastěhovala Lukášova rodina. Jednoho dne však záhadně zmizel. Ella byla přesvědčená, že se jejímu dědečkovi muselo něco přihodit v Šeptajícím lese, kam podnikal mnoho výzkumných výprav.

Když se Ella vydala na cestu, aby svého dědečka našla, Lukáš, víla Štěstěnka, Menok Rani a kočka Panči se k ní připojili. Kouzelná mapa je zavedla na nejrůznější místa Šeptajícího lesa, až se nakonec

ocitli u stromového vězení. Archibald von Thun tu byl v zajetí temné magie, kterou ho v šachu držel zlý černokněžník. Ten již před dávnými časy zaútočil na Šeptající les. To období se zapsalo do historie lesa jako „temné časy". Od těch dob se o to, aby černokněžník nemohl vstoupit do Šeptajícího lesa, postaralo ochranné kouzlo. Kde se tento zlý mág zdržoval, nebylo nikomu známo.

Aby mohli přátelé profesora osvobodit, museli cestovat v čase do minulosti a ukořistit kapku krve z jeho mladšího Já. Ta totiž ještě nebyla vázaná černou magií na stromové vězení, a tak bylo možné kouzlo zrušit.

Na své cestě se Lukáš, Rani, Štěstěnka, Panči a Ella setkali se Štěstěnčinými rodiči, s ještě mladým profesorem von Thunem a jeho asistentem Franklinem. Došlo k několika problémům a při jejich řešení zjistili, že se srdce lesa ve své laskavé, magické podstatě rozdělilo na dvě části: jednu vložilo do Štěstěnky a druhou do její matky, vílí královny Štěstěny ze Sedmihvězdí. Tím se také vysvětlila síla Štěstěnčiných zaklínadel, která s sebou většinou přinášela neočekávané vedlejší účinky.

Když se našich pět přátel vrátilo zpět do přítomnosti, osvobodili profesora. Ukázalo se však, že to byl ve skutečnosti černokněžník. Vzal na sebe totiž

profesorovu podobu a tím přátele vychytrale obelstil. Černokněžník unikl na svobodu. Pravý Archibald von Thun se mezitím nacházel v magickém spánku a byl teď uvězněný místo černokněžníka.

Ve finále první řady museli přátelé proti černokněžníkovi Šeptající les bránit. Jemu se totiž podařilo odstranit ochranné kouzlo, které kvůli němu bylo vytvořené, a neplánoval nic menšího než zničit srdce lesa a celý Šeptající les. Aby pětice přátel zjistila co nejvíce o černokněžníkových slabinách, vydala se ke kronikáři Šeptajícího lesa. Tam se dozvěděli, že černokněžník je stínovým dvojčetem neboli bytostí, která je napůl člověkem a napůl magickým stvořením. Zatímco přes den je jedno z dvojčat aktivní ve světě lidí, to druhé spí jako jeho stín. Když pak usne jeho lidská část, převezme dvojče ze Šeptajícího lesa takřka jeho tělo. Protože však v černokněžníkovi byl stín tak mocný a čím dál víc a víc zlý, srdce lesa před dávnou dobou člověka od tohoto stínu oddělilo. Černokněžník se však nyní se svou lidskou polovičkou znovu spojil, aby svou plnou moc získal zpátky. Není to nikdo jiný než ředitel Lukášovy školy!

Našim pěti přátelům se podařilo na poslední chvíli černokněžníka porazit. Přitom museli víc jak jednou překročit vlastní stín a prokázat nejen

odvahu a sílu, ale také že mají srdce. Zvládli i uzavřít portál do Stínového lesa, kam srdce lesa před dávnou dobou vyhostilo větší část stínových dvojčat. Ta teď měla posloužit černokněžníkovi jako jeho armáda. Poté, co byl černokněžník poražen, zůstala ještě lidská část stínového dvojčete: ředitel Arnold, ve kterém teď nezbylo žádné zlo.

Srdce lesa se vymanilo ze Štěstěnky a její matky a splynulo opět v jeden celek.

Hrad srdce lesa se vrátil zpět na světlo a to od té chvíle opět dává na Šeptající les pozor. Avšak ne samo. Lukáš, Ella, Štěstěnka, Rani a Panči se stali obránci lesa a ochránci hradu.

Na našich pět přátel čekají ve druhé řadě nová dobrodružství.

Předmluva

Před několika dny

Ze stropu opadávala hlína a prach. Všude se rozprostíraly pavučiny.

Jejich obyvatelé prchli před zářícím světlem, které rušilo jejich klid. Vetřelci se vplížili na měkkých tlapkách.

Jedna z koček zaprskala. S nabroušenými drápy proskočila tunelem a vyzkoušela cestu. Těsně za ní následovala mihotající se mlha, která páchla hnilobou.

„Cítím to." Ta slova se rozléhala jako šepot ode zdi ke zdi.

Vetřelci opustili chodbu. Krátce nato dorazili k centrálnímu uzlu mrkací dráhy, který řídil cestování do vzdálených Šeptajících lesů. Toto místo bylo součástí prastaré historie, jež tento Šeptající les utvářela – i když ho znal jen málokdo.

Zastavili před odpočívadlem, na němž bylo umístěné ovládací řízení. To se skládalo z dřevěné konstrukce pokryté rozmanitými magickými kameny nejrůznějších barev. Každý z nich měl své vyhrazené místo. Zařízení bylo celé pokryto kováním z mosazi, stříbra a zlata. Ze dřeva vykukovala ozubená kola.

Obednění se dotýkal magický paprsek. V jeho důsledku se proměnil vnější tvar a odkrylo se to, co doposud zůstávalo díky kouzlu skryto: klíčová dírka u řídicího systému. Uvnitř ní vězel Klíč klíčů.

„Postaráme se o to, aby nikdo nemohl navštívit vzdálené Šeptající lesy. Tak budou národy od sebe odříznuty a nikdo mi už nebude moci překazit můj plán."

Jak táhl klíč z filigránového zámku, ozvalo se klapnutí. Klíč v něm zůstal ještě chvíli vězet, jako by se zdráhal, aby ho někdo vytáhl. Nakonec však zmizel v mlze.

Záře magických kamenů pohasla, spojení se přerušilo. Nikdo už nebude moct cestovat mezi lesy tam a zpět. Většina obyvatel Šeptajícího lesa si toho

ani nevšimne. Jsou až příliš zaujatí oslavami. Černokněžník byl poražen, a tak si nikdo nedělá starosti.

„To mi dává potřebný náskok."

Mihotající mlha vzplála, pak zhoustla do směsice vypadající jako hnis. Kočky zamňoukaly a čekaly na další rozkazy. Poslouchaly na slovo.

„Mám Klíč klíčů, to však nestačí."

Ozvalo se souhlasné zamňoukání.

Museli zajistit, aby jim inženýři mrkací dráhy nezkřížili cestu. Ti totiž měli ještě pořád náhradní klíč.

„Srdci lesa nebude trvat dlouho, než naše nekalé úmysly prokoukne. Musíme si pospíšit."

Srdce lesa se právě navrátilo zpět. Je mocné a jeho pohled zakrátko vyrve stínu každé jeho tajemství. Než se tak stane, musí už uskutečnit náš plán.

„Nuže, začněme."

Nechali hlínu hlínou, prach prachem a pavučiny pavučinami.

(Příliš) přátelský ředitel

Lukáš sebral veškerou svou odvahu a zaklepal.

„Dále," zazněl hlas ředitele Arnolda.

Jeho kancelář byla plná lidí. Pan Kombit stál před širokým psacím stolem a působil nadmíru spokojeně, vedle něho čekal pan Baumbach.

„Promiňte, nechtěl jsem rušit." Lukáš si žmoulal mikinu s kapucí. Všemi dobrodružstvími v Šeptajícím lese, při kterých šlo o život a smrt, by vlastně měl být utužený. Ale jakmile vkročil do ředitelny, tak ho veškerá odvaha opustila. K obavám však nebyl důvod.

„Ale kdepak, ty nerušíš," pozdravil ho ředitel Arnold doslova plný nadšení. „Možná přemístíme celé

setkání rovnou do auly. Tam pak může každý vyjádřit svá přání."

Tak to tedy byla pravda, fámy nelhaly. Ředitel Arnold byl už několik dní očividně v tak dobré náladě, že promíjel školní tresty a učitelům plnil jejich přání.

A ta byla zpravidla drahá. Chemická laboratoř už dostala kompletně novou třídní sadu Bunsenových kahanů.

„K čemu to plýtvání?" pan Kombit mávl odmítavě rukou. „Nejprve bychom měli pořídit nové počítače."

„Schváleno," odvětil ředitel Arnold.

„A zajistit novou výsadbu rostlin na školní zahradě," doplnil pan Baumbach. „Mám tím na mysli zahradu v japonském stylu s klikatícími se cestičkami a zákoutími k sezení."

„Jen do toho." Ředitel se spokojeně usmál.

Lukáš samozřejmě věděl, proč byl pan Arnold tak přátelský. Od chvíle, co byl zbaven stínového dvojčete, v něm nezůstalo nic zlého.

Byl prostě velmi milý.

„Ehm," přihlásil se Lukáš o slovo. Všechny oči se na něho upřeně zadívaly.

„Můj mladý příteli, co pro tebe mohu udělat?" zeptal se ředitel.

„No, ten dramatický kroužek…"

„Naprosto úžasné," přerušil ho Arnold a pohladil si rukou plnovous. „To, co v něm děláte, je grandiózní."

„Naprosto," potvrdil Lukáš. „Ale já bych s ním rád přestal. Protože… mě víc baví jiné věci." Veškerou řeč, kterou si připravil, jako by najednou zapomněl. Lukáš si sám pro sebe vzdychl. Asi z toho nejspíš nic nebude.

„Tak bude nejlepší, když s tím přestaneš," souhlasil ředitel Arnold.

„Prostě jen tak?" zeptal se ohromeně Lukáš a zíral na něho.

„Samozřejmě."

Rozhostilo se ticho. Pan Baumbach s panem Kombitem si vyměnili rychlé pohledy, proti ředitelovu rozhodnutí však nijak neprotestovali. Koneckonců chtěli, aby jim pan Arnold i nadále takto svévolně schvaloval jejich požadavky.

„Tak to je skvělý!" radoval se Lukáš.

„Co je skvělé?" zazněl hlas ode dveří.

Lukáš se otočil.

Před ním stála vysoká, štíhlá žena s černými kadeřavými vlasy. Měla na sobě bílou blůzu splývající přes pouzdrovou sukni. Na uších se jí pohupovaly safírové náušnice.

„Paní Abeniová, zástupkyně rektora," vykoktal ze sebe pan Baumbach.

„Vy si nedáte pokoj, nemám pravdu?“ Žena věnovala oběma učitelům zlostný pohled. „Bunsenovy kahany téměř vyčerpaly rozpočet. Přesněji řečeno ho dokonce překročily.“

„Ale moje zahrada…“ koktal pan Baumbach.

„Počítače…“ doplnil pan Kombit.

„Žádné další výdaje,“ objasnila paní Abeniová. „Od této chvíle dohlížím na rozpočet já.“

Oba učitelé už měli na jazyku námitku, avšak tvrdý pohled zástupkyně rektora jim v tom zabránil. Vypotáceli se z kanceláře ven, značně rozladění a rozčilení, že chybělo tak málo, aby byla jejich přání splněna.

„A co ty, Lukáši?“ zeptala se zástupkyně rektora.

„Ále, já jsem tady jen tak,“ drmolil rychle.

Vzdychla. „Arnolde?“

„Tady můj mladý přítel chtěl pouze vystoupit z dramatického kroužku, jemu jsem to samozřejmě povolil.“

Paní Abeniová několikrát překvapeně zamrkala. „Nebyl to snad školní trest, který měl trvat až do konce školního roku?“

Lukáš polkl. „Možná. Asi. Zřejmě.“

„Chápu. Pak bych tedy řekla, že by sis ten trest – možná, asi, zřejmě – měl odpykat.“

„To je návrh?“ zeptal se pro jistotu Lukáš.

Zástupkyně rektora zkřížila paže.

„Je mi to jasný, do konce školního roku." Lukáš kapituloval a spěšně opustil ředitelnu.

V kanceláři si ho měřila sekretářka pohledem, který jasně říkal: *Vždyť jsem ti to říkala, mohl sis to odpustit.*

Když Lukáš vyšel ze sekretariátu na chodbu, zahlédl u protější zdi Ellu. Stála tam se založenýma rukama. „Měl by ses stydět."

To mu tak akorát ještě chybělo. „Za pokus to stálo," hájil se s pokrčením ramen.

„Bezostyšně využíváš toho, že se z ředitele Arnolda vytratilo veškeré zlo a umí být jen hodný. Chtěl ses vykroutit z dramatického kroužku."

„Stejně to neklaplo." Lukáš zastrčil zaťaté pěsti do postranních kapes své mikiny s kapucí. „Budu v něm trčet dál." Vlekl se pryč.

Ella šla za ním. Obratně poskakovala vedle něho, zcela očividně spokojená s tím, že nenašel kličku, jak se z toho vyvléknout. Co se školy týče, byla prostě šprtka. „Seš přece naprosto v pohodě."

„Jak víš, dostal jsem v divadelní hře roli komorníka. Umím tedy dobře obsluhovat. Děkuju za poklonu!"

„Tak jsem to nemyslela, to přece víš. Je mi to jasné, raději bys hrál strom," řekla a šklebila se u toho.

„Ten by mi byl milejší, to bych se nemusel učit žádný text," odvětil Lukáš. Neustále mu v uších zněl

hlas jeho otce, že se v nadcházejícím roce dostane do velkého divadelního představení. Pracoval jako učitel v Lukášově škole a neustále zdůrazňoval, že budou samozřejmě přítomní i všechny jeho kolegyně a kolegové. Jako kdyby byla v sázce *jeho* dobrá pověst.

Přitom Lukáš byl tím, kdo musel v roli komorníka podávat na jevišti nápoje a musel se trápit nad stránkami žlutého sešitku, ve kterém byla popsaná jeho role. To už mu byl milejší Wark. Přinejmenším za denního světla.

„Dnes je pátek," změnila Ella náhle téma.

„A?"

„Určitě se večer ozve Štěstěnka."

Lukáš si tím tak jistý nebyl. Od doby, kdy zvítězili nad černokněžníkem a kdy se navrátilo srdce lesa, uplynuly dva týdny. Avšak víla Štěstěnka nebo Menok Rani o sobě nepodali sebemenší zprávu. Ani na tajné půdě v domě Lukášovy rodiny, ani v domku na stromě v Šeptajícím lese.

To byl také důvod, proč měl Lukáš špatnou náladu. Chtěl se konečně rozběhnout zpátky do kouzelného lesa. Rád by s pomocí mrkací dráhy procestoval všechna možná místa a navštívil Nebeské město nebo čajové děti. Chtěl si poklábosit s trpaslíky ze štol a toulat se vílím palácem.

Na objevování toho bylo ještě tolik. Prozkoumali teprve pouze zdibec magie, kterou bylo možné

v kouzelném Šeptajícím lese za Lukášovým domem najít.

„No, já každopádně dnes znovu půjdu do Šeptajícího lesa," ujasnila Ella. „Dědeček je určitě už celý smutný z toho, že tam je tak dlouho sám, a proto ho chci navštívit ve stromovém vězení."

Kvůli lstivé léčce, za kterou byl zodpovědný černokněžník, a také kvůli černé magii uvízl Ellin dědeček v magickém vězení, které zvenčí vypadalo jako velký strom.

„No, to není vůbec špatný nápad," uvědomil si Lukáš. „A když ostatní o sobě nedají vědět, tak je prostě navštívíme u nich doma. Koneckonců víme, kde se nachází vílí palác a Raniho obydlí. V případě nouze se tam prostě necháme přenést mrkací dráhou."

Samozřejmě že to bylo riskantní, přinejmenším potřebovali Štěstěnku, aby jim nechala narůst vílí uši. Jen tak nikdo v Šeptajícím lese nepoznal, že jsou lidé, a byli tím chránění před nástrahami Warků – strážců pořádku a ochránců tajemství lesa.

„Hned jak se setmí, se u tebe dnes večer stavím!" zavolala Ella na Lukáše.

Zazvonil konec přestávky.

Ella spokojeně odběhla pryč.

Lukáš si ještě ani nestačil sníst svačinu, a už byla na řadě matematika.

S brbláním se vlekl do třídy.

Noční návštěva

„Musím s vámi mluvit," řekla Lukášova matka u večeře.

Pronesla to s tak nahodilým důrazem, že Lukáš se nejen nezakousl do chleba, ale ztuhl uprostřed pohybu. Vrhl na ni nedůvěřivý pohled.

„Jéé!" zvolala Líza. „Já chci taky mluvit."

„Mám takový pocit, že už o to nikdo nestojí," řekl Lukáš opatrně.

Mamka se křečovitě usmála a i taťka byl kupodivu úplně potichu. Budilo to dojem, jako by oba čekali na to, až se z horského svahu uvolní lavina a krátce nato pohltí celou Zimoskalku. Včetně jejich jídelny.

„Přijede na návštěvu vaše teta," řekla matka a konečně tím uvolnila napětí.

„Teta Štěpána!!!" zvolala Líza a přitiskla k sobě svého hadrového zajíce.

Lukáš se rychle probral ze svého strnutí a kousl do chleba. Žvýkal úmyslně pomalu. Byl si dobře vědom toho, že teď je potřeba našlapovat nanejvýš opatrně. Svou tetu měl rád, ale tahle osoba pokaždé přivedla jeho matku k zuřivosti. Vždy když přijela na návštěvu, táta musel hasit požár. A hořelo často.

„To je skvělý," řekl opatrně. „A kdy?"

„Za týden."

Podzim byl už mezitím tentam a po Zimoskalce natahovala své prsty paní zima. Každopádně si mohl být Lukáš jistý tím, že k nim jeho teta dorazí s velkou taškou plnou sušenek, marcipánu a jiných mega nezdravých věcí. To sice povede k dlouhým přednáškám jeho matky o zdravé výživě, bio potravinách a špaldové mouce, ale to za to stojí.

„To je prima," odvětil Lukáš a doširoka se usmíval.

„Očekávám od vás, že budete mít uklizené pokoje. Na podlaze se nebudou válet ponožky a na parapetu nezůstane žádný talíř se zbytky jídla, protože byl *někdo* líný ho po čtení své oblíbené knihy odnést zpátky do kuchyně." Zdvihla ukazováček. „Ani zrnko prachu."

Lukáš se zamračil. „Ale tetě Štěpáně nepořádek nijak nevadí. Říká, že je to přirozený projev mládí."

A ačkoliv jeho máti takovýmto výrokům obvykle mírně odporovala, v tomto případě tomu bylo zcela jinak.

„Právě." Udeřila dlaněmi do stolu. „Ani zrnko prachu."

„Ale proč…" začala se ptát Líza.

„Protože jsme pořádní lidé," ozvala se odpověď, jako když vystřelí z pistole. „Jak víte, svou sestru miluju nade všechno na světě. Vždycky mám radost, když přijede na *krátkou* návštěvu. A vůbec mi nevadí, že vysloví drobnou kritiku, neboť konstruktivní kritika je projevem velikosti. Většinou. Zpravidla. Občas. Vlastně je naprosto milá."

Lukášova matka při těch slovech vypadala, jako by chtěla každou chvíli kousnout do hrany stolu.

„Pojďme si tedy všichni užít hezké společné chvíle," zakončila svou řeč.

„Já ale nemám čas uklízet," řekl Lukáš. „Musím se připravit na další dramatický kroužek."

Otec ho hned obdařil přísným pohledem pedagoga. „Nemluvíš teď ale náhodou o tom dramatickém kroužku, ze kterého jsi chtěl dnes odejít? Zástupkyně rektora Abeniová s tím dneska za mnou přišla."

Lukášovi najednou připadalo, jako kdyby bylo u jídelního stolu horko. „Ehm, chtěl jsem, aby se ostatní zlepšili."

„To by byla báječná výmluva, kdyby to zároveň nebylo tak smutné," kontroval taťka. „Jsem si jistý, že na konci roku z tebe bude vynikající herec."

Lukáš spořádal zbytky chleba, co měl k večeři. a pak se mimořádně hlasitě vlekl po schodech nahoru.

„Uklidit pokoj, dramatický kroužek…, co přijde příště?" bručel si potichu pro sebe.

Zavřel za sebou dveře a zastrčil zástrčku. Mezitím jeho rodiče v tichosti respektovali, že i on potřebuje občas svůj klid.

U levé zdi se do výšky tyčil regál s knihami, který v sobě ukrýval tajný vchod na půdu. U pravé zdi stála postel, za ní psací stůl. Pod oknem byla umístěná lavice. Na ní ležela knížka, kterou právě četl. Byla to nejnovější městská fantasy. Žádný talíř se zbytky jídla se tu samozřejmě nikde nepovaloval.

Včera ho odnesl dolů.

Možná tu bylo poházených pár kusů oblečení. Ale to přece nikomu nevadilo.

Lukáš se svalil na lavici, sáhl po knize a začal číst. Okno bylo zvenku lehce orosené, ale nepršelo. Právě když se ponořil do příběhu, ozvalo se ťukání na okenní tabulku.

Za oknem se vznášela Ella a gestikulovala, aby otevřel. Lukáš rychle otočil okenní kličkou a vpustil Ellu spolu se závanem studeného vzduchu dovnitř.

Na hlavě měla posazenou pletenou čepici a byla zachumlaná do péřové bundy. „Ten vítr je fakt strašný," mumlala, zatímco pozvolna přistála na podlaze. „Moc nechybělo a málem jsem narazila do kostelní věže."

Domluvili se totiž, že by Ella odteď měla k návštěvám Lukáše používat létající prášek. On tak nebude muset pokaždé tajně nechávat otevřené dveře a ona se nebude muset nahoru plížit kolem jeho rodičů. A pak bude zase moci oknem dům opustit, když se budou uprostřed noci vracet ze Šeptajícího lesa.

„Dostala ses ven bez problémů?" zeptal se.

Ella mávla rukou. „Moje máma nic nezpozorovala. Myslí si, že jsem tak strašně unavená, protože jsem ve vývinu." Zahihňala se. „To by byla legrace, kdyby mě načapala, jak letím."

Lukáš raději ani nechtěl myslet na to, co by na to řekli jeho rodiče. To, že v mezičase bojovali proti kostlivcům, přízrakům, černokněžníkovi a Warkům, a dokonce cestovali časem, si raději také nechá pro sebe.

„Půjdeme nahoru?" zeptala se Ella.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šeptající les: Klíč klíčů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.